

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 239

28.09.2020 г.

Град ХАСКОВО

Окръжен съд – Хасково

I-ВИ СЪСТАВ

На 28.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА

Членове: ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ
КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА

като разгледа докладваното от МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА Въззивно частно наказателно дело № 20205600600372 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 6 НПК и е образувано по депозирана частна жалба от Д. Д. Г. , чрез адв. П.К., срещу определение № 254 от 24.07.2020 г., постановено по ЧНД № 384/2020 г. на Районен съд – Свиленград, с което е потвърдено постановление от 06.07.2020 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 12/2017 г. по описа на ОСлО при Окръжна прокуратура – Хасково за престъпление по чл. 286, ал. 1 НК, представляващо преписка № 1792/2015 г. на Районна прокуратура - Свиленград. Посочва се, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно. Изложени са доводи относно изводите на първоинстанционният съд. Твърди се, че в мотивите на определението на практика липсва собствен анализ от страна на съда, като са изброени единствено процесуално – следствените действия, извършени в хода на досъдебното производство. Не бил проведен анализ на доказателствата, поради което се стигнало до неправилната преценка, че липсва субективната страна на деянието, поради което същото е несъставомерно. Съдът не обсъдил проявената от С. упоритост в подаването на поредица от жалби до различни институции, от които е получавала отговор, че няма извършено престъпление. Според жалбоподателя, С. не се познава лично с него, а само с неговата *****, поради което в основата на създадените междуличностни взаимоотношения се кореняло желанието на обвиняемата да си отмъсти. Към момента на подаване на жалбата (сигнала), въз основа на които е образувано настоящото производство, С. вече е била подала три други жалби до различни институции, от които е получила три отговора, с които е уточнено, че свидетелят Д.Г. не е извършил описаните от нея действия. Всички жалби на С. били с идентично или сходно съдържание. Нямало как тя да бъде убедена в истинността на изнесеното от нея в жалбата, след като тя не посочва конкретни данни за отправяните ѝ от Г. заплахи, с когото не се познавали. Двата не били говорили, липсвали разпечатки от разговорите, провеждани от телефона на Г.. Също така по делото липсвала представена от свидетелката Н.П. неистинска диплома, издадена на нейно име. Събраните доказателства установявали прекият умишъл за престъплението набедяване, следователно, налице е коментираната субективна съставомерност на деянието. Основният мотив на С., че с подадените жалби искала Г. и неговата ***** да бъдат предупредени да не се занимават с ***** ѝ М.Ч., не се потвърждавал и звучал неправдоподобно. При преценка действията на С. районният съд не отчел факта, че при подаване на жалбата ѝ до Районна прокуратура – Свиленград тя е била уведомявана, че твърденията ѝ не са верни, следователно, тя е знаела за тези отговори и за резултатите от направените проверки. В жалбата си С. не посочвала конкретни факти защо смята, че Г. е извършил двете престъпления. Отправя се искане да

бъде отменено определението на районния съд, с което е потвърдено прекратителното постановление на Районна прокуратура – Свиленград.

Частната жалба е подадена в предвидения от закона срок и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима.

След като се запозна с жалбата, атакуваното определение и със събраните доказателства по досъдебното производство, съдът намира за установено от **фактическа страна** следното:

Производството е образувано първоначално с постановление от 30.10.2015 г. по прокурорска преписка вх. № 1792/2015 г. срещу С. С. от град Х. за това, че през 2015 г. в град С. пред надлежен орган на властта набедила Д. Г. в престъпление, като знаела, че е невинен – престъпление по чл. 286, ал. 1 НК. Образувано е досъдебно производство № 669/2015 г. по описа на РУ – Свиленград. Преписката е образувана въз основа на жалба вх. № 1792/29.07.2015 г., с която Д. Г. е сезирал РП – Свиленград за извърши действия от страна на С. С., с които тя го е набедила в извършването на престъпление. В същата е посочено, че С. С. е подала жалба до РП – Свиленград, в която твърди, че Г. се е заканвал да я убие. Освен това С. С. подала още две жалби до началника на Митница – Свиленград и до министъра на вътрешните работи, съдържащи същите твърдения. Г. се оплаква, че по подадените жалби са извършени многократни проверки, които му създали сериозни проблеми в службата – трябвало да дава обяснения, бил дискредитиран пред началниците си.

По жалбата на Г. също е извършена проверка, в хода на която са приобщени материалите по други две предходни проверки, по които са образувани преписка вх. № 413/2015 г. и преписка вх. № 682/2015 г. Установено е, че и двете преписки са завършили с постановления за отказ да се образува досъдебно производство – съответно от 06.07.2015 г. (по преписка вх. № 413/2015 г.) и от 15.07.2015 г. (по преписка вх. № 682/2015 г.).

Преписка с вх. № 682/2015 г. е образувана по повод на жалба на С. отново с твърдения, че Г. се заканвал да я убие. С постановление от 20.04.2015 г. е възложено на органите на Дирекция „Вътрешна сигурност“ към МВР – София да извършат проверка по случая (л. 16, том 3 ДП). Констатирано е, че *****та на Г. - И. Г.а, се познавала със С. от времето, когато двете работели в Република Г. през 2011 г. в местна болница, като отношенията им се влошили след известно време. Описани са два инцидента през есента на 2014 г. В първия от тях при случайно среща между двете в град А. С. блъснала Г.а на земята и ѝ откраднала чантата, след което избягала. При втория инцидент бил разбит апартамента на Г.а в А. и били отнети дребни вещи, по подозрение, че извършеното е дело на С.. И за двата инцидента била уведомена г. полиция. Малко след тези инциденти Г.а е уведомена от **** си, че срещу него са подадени сигнали от името на С.. От последната са снети обяснения във връзка с подадените сигнали, като тя уточнила, че всъщност не познава лично Д.Г., и освен това той я бил заплашвал, но не пряко, а чрез нейна приятелка Н.П.. От последната също са снети обяснения, в които обаче тя отрича твърденията на С. за отправяне на закани и заплахи от страна на Г.. При така установените факти наблюдаващият прокурор е приел, че липсват данни за извършено престъпление от общ характер от страна на Д.Г., като първоначалните твърдения на С. се опровергавали напълно и е постановен отказ да се образува досъдебно производство.

Втората **преписка с вх. № 413/2015 г.** е образувана въз основа на жалба от Г., в която той се оплаква, че е бил набеден от С. в извършването на престъпления. Набеждаването било извършено с жалба от С. вх. № Т – 94 – 0067 от 10.10.2014 г., подадена до началника на Митница – Свиленград, впоследствие препратена до директора на РДГП –

Елхово, както и с жалба вх. № Ж – 7185 от 08.12.2014 г. до министъра на вътрешните работи. С втората жалба се заявявало, че Г. в качеството си на длъжностно лице е използвал служебното си положение и я заплашвал със съд и убийство. Със заповед на началника на ГПУ – Свиленград била назначена комисия за извършване на проверка, която излязла със становище, че жалбата на С. срещу Г. е неоснователна и не може да му бъде търсена дисциплинарна отговорност, поради липса на установено нарушение на служебната дисциплина. Наблюдаващият прокурор е приел, че въпреки подадените две жалби, от обективна страна не е осъществен състава на чл. 286, ал. 1 НК, тъй като министъра на вътрешните работи и началника на Митница – Свиленград не се явявали надлежен орган на власт по смисъла на чл. 286 НК. Набедяването касаело приписването на престъпление пред разследващ орган, следствени, прокурорски или съдебни органи. Жалбите на С. били адресирани до органи, които не разполагат с разследващи функции, поради което липсвал основен елемент от обективната страна на деянието по чл. 286, ал. 1 НК. С този мотив е постановен отказ за образуване на досъдебно производство.

В настоящото производство, образувано за извършено престъпление по чл. 286, ал. 1 НК, са разпитани свидетели, приобщени са писмени доказателства, възложени са съдебни поръчки. Представена е **първата жалба** на обвиняемата С. с вх. № 682 от 20.03.2015 г., подадена до РП – Свиленград (л. 33 – 42, том 1 ДП). В жалбата, която е общо 11 страници, С. пространно и подробно излага своята история за познанството си и личните си отношения със свидетелката И. Га, ***** на Д.Г.. Изложението на С. започва с посочване, че Д.Г. „системно“ я заплашвал. Той и ***** му И. Га проявявали „страшна агресия, която граничи с лудост“, като според С. това се дължало на тежкото детство на И. Га – нейният **** преди много години отрязал с нож главата на ***** й, след което се самоубил. С. твърди, че И. Га я заплашвала, че ***** й има пистолет, ще дойде в А. и ще я застреля. След това се посочва, че заплахата със същото съдържание С. е получила и от Д.Г.. В друго свое твърдение С. посоча, че на 15.02.2015 г. Г. се обадил по телефона на нейната приятелка Н.П. и й казал, че ще застреля обвиняемата и щял да я съди (в жалбата не е посочено как точно може да бъде осъществена тази последователност от две отделни заплахи, доколкото първата е свързана с физическото отстраняване на лицето, а втората с физическото й присъствие). Освен това С. обяснява, че Г. се интересувал от ***** й толкова настоятелно, че това обстоятелство „просто я принудило“ да напише жалба до началника му (б.м. – работодателя на Г.). Също така И. Га не спирала да я следи, идвала пред къщата й и я „пробвала с цигани, албанци, пакистанци и т.н.“ С. пояснява, че към момента водела срещу И. Га дело за клевета и лъжесвидетелстване, но към жалбата не са приложени писмени доказателства, подкрепящи това нейно твърдение. Друго основно твърдение, което С. излага, е свързано с това, че Д.Г. се занимавал с издаването на фалшиви дипломи за медицински сестри и понеже бил разкрит в резултата на нейните усилия, с това се обяснявала проявата на агресия от негова страна към нея. В заключение С. отбелязва, че Г. се добрал до личните й данни и тези на нейната *****, след което И. Га й ги изпратила със SMS. Като „приложение“ към жалбата си С. е изпратила фотокопии от задграничен паспорт и от разрешително за пребиваване и работа в Г. на Н.П., които тя лично й дала и се съгласила да ги използва. Отново е подчертано, че именно на същата Н.П. Г. е изготвил фалшива диплома срещу сумата от 3000 евро. С. обаче била казала на И. Га, че ще се постарее всички да научели за „далаверите“ на **** й, поради което той се уплашил силно и се обадил по телефона на Н.П., за да й въздейства, тъй като тя била освен това и основен свидетел по делото, което С. била завела срещу И. Га за клевета. Също като „приложение“ към жалбата си С. е „възпроизвела“ под формата на писмен текст съдържанието на SMS – съобщението, което твърди, че е получила от И. Га. В така възпроизведения текст са изписани имена, ЕГН и адрес на С. и на ***** й М.Ч.. Под тези лични данни също с ръкописен текст на български език, но с латински букви, е изписано: „Знаем цялото ти досие в Б. те съдят за клевета, а в Г. да видим с какви доходи живееш...“

Представен е в превод от гръцки на български език документ, наименуван „оплакване“, изготвен от С. срещу И. Га и адресиран до няколко различни институции - до Министерство на здравеопазването на Република Г., Окръг А., Инспекция по труда и управител на болница „Б.“ (л. 44, том 1 ДП). Документът е вхвърлян в администрацията на г. болница УМБАЛ „Б.“ с вх. № ***** от 18.09.2015 г. (близо месец и половина преди образуване на настоящото производство и около два месеца след постановяването на отказ да се образува досъдебно производство по първата жалба на Г. за набедяване). В него С. излага твърдения, че И. Га работела незаконно като медицинска сестра в Г., тъй като нямала никакво медицинско образование, била „неграмотна и необразована“, с измама заела позиция, която не заслужавала да получи. Тези обстоятелствата С. установила, след като сама „провела разследване“. Пред нея И. Га заявила, че страда от ***** и според С. това било вярно, тъй като Га била „дива и нервна и не си контролира нервите“. Това било „много рисковано и за пациентите, и за другите“. Га имала ***** и нейното място било в психиатрия. Също така крадяла от пациентите всичко ценно и полезно, което видела. Га се занимавала и с „търговия“ в лечебните заведения, като прилагала различни схеми за получаване на пари. В заключителната част на „оплакването“ е посочено, че И. Га е с фалшива диплома и нейният син бил „вътре в тази мафиотска схема“ – той правел фалшиви степени и дипломи, като изготвил такава и за българската гражданка Н.П.. Освен това **** й правел подправени билети за автобусите и метрото. В заключение С. заявява, че И. Га „е лъжец и Ви се подиграва“ (т.е. на гръцките власти – б.м.).

От разпита на свидетеля Г.К., инспектор в РУ – Свиленград (л. 20, том 1 ДП), се установява, че на същия е бил разпределено извършването на проверка по образуваната преписка вх. № 413/2015 г. по описа на РП – Свиленград във връзка с подадената от Д. Г. жалба за набедяване от страна на С., приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 06.07.2015 г. К. си спомня, че за установяване на твърденията на Г. е изисквана информация за извършените срещу него проверки от Дирекция „Вътрешна сигурност“ при МВР – град София. От получената информация се установявало, че Дирекция „Вътрешна сигурност“ не е установила да е извършено престъпление от Д. Г.. Освен това и по останалите две жалби на С., адресирани до началника на Митница Свиленград и до министъра на вътрешните работи, резултатът бил същият – не се установили данни за извършено престъпление. Въпреки това свидетелят К. отбелязва, че заради тези многократни проверки Д. Г. имал сериозни проблеми в службата.

Свидетелката И. Га, ***** на Д. Г., е разпитана на 30.11.2015 г. (л. 21, том 1 ДП). Тя обяснява подробно как са възникнали първоначално взаимоотношенията ѝ с обвиняемата С. – двете се запознали в Г. по времето, когато работели в една и съща местна болница в периода 2011 г – 2012 г. В началото отношенията им се развивали добре, но впоследствие С. предложила на Га да ѝ изготви фалшива диплома за медицинска сестра, с която да може да работи като такава на територията на Г.. Га имала българска диплома за медицинска сестра със завършено полувисше образование, но се заинтересувала каква е цената на една подобна фалшива диплома и С. ѝ отговорила, че сумата е 1500 евро. Впоследствие С. настоятелно звъняла на Га по телефона още няколко пъти, като се опитвала да я склони и накрая Га ѝ обяснила, че всъщност няма нужда от подобна диплома, тъй като си има оригинална диплома за медицинска сестра, издадена по надлежния ред в Б.. В този момент С. се ядосала много и от тогава според Га отношенията между двете се влошили. Не след дълго, през октомври 2014 г., Д. Г. се обадил на ***** си и ѝ казал, че срещу него е подадена жалба от С., адресирана до началника на Митница – Свиленград. От този момент започнали проблемите за **** ѝ. Малко след това, на 28.10.2014 г., С. и Га се срещнали случайно в центъра на А. и обвиняемата блъснала Га на земята, издърпала дамската ѝ чанта насила, взела международния ѝ паспорт и сума от 350 евро, след което избягала. За случая Га уведомила гръцките власти, които провели разследване и образували наказателно

производство. Около коледните празници през 2014 г. жилището на Г.а било разбито, като били отнети дребни вещи, сумата от 7000 евро, златни и сребърни накити. Водело се разследване срещу неизвестен извършител, но Г.а подозирала, че извършеното е дело на С.. След този инцидент в РП – Свиленград постъпила жалбата на С., в която тя твърдяла, че Д. Г. я заплашвал да я убие, занимавал се с търговия с фалшиви дипломи за медицински сестри и дори се опитал да продаде такава диплома на свидетелката Н.П. за сумата от 3000 лв.

Съгласно удостоверение, издадено от Полицейско управление О. към Полицейска дирекция А. при МВР на Република Г. (л. 57, том 1 ДП), на 29.10.2014 г. е образувано разследване за извършено престъпление – кражба, по сигнал, подаден от И. Г.а срещу С. С..

При проведения разпит на свидетеля Д. Г. от 01.12.2015 г. (л. 24, том 1 ДП) същият посочва, че не познава лично С. и ***** й М.Ч., никога не е контактувал с двете и никога не е отправял заплахи към обвиняемата, че ще я убие или че ще се саморазправя с нея. Подчертава, че в резултат на подадените от С. жалби (общо 3 на брой) бил подложен на постоянни проверки, което му създавало проблеми в работата, претърпял морални вреди.

В хода на настоящото досъдебно производство С. подала жалба вх. № Ж – 532 от 21.12.2015 г. до Комисията по защита на личните данни, в която изложила твърдения, че Д. Г. чрез нерегламентиран достъп до ЕСГРАОН – Свиленград успял да се снабди с нейните лични данни и с тези на ***** й М.Ч.. Административната преписка е приключила с решение от 16.11.2016 г. на Комисията на защита на личните данни, с което е установено, че жалбоподателката С. не е представила никакви доказателства, а и такива не са събрани по надлежния ред, от които да се установява, че е налице нарушение на Закона за защита на личните данни от страна на Д. Г. или от страна на Община Свиленград, поради което жалбата е отхвърлена като неоснователна (л. 26, том 2 ДП).

На 04.12.2015 г. И. Г.а подава жалба до ГДБОП – София вх. № 126600 – 7990 от 04.12.2015 г. (л. 89, том 3 ДП) срещу С. С. и ***** й М.Ч.. В жалбата Г.а сигнализира, че през 2012 г. се запознала със С. в Г.. По време на един разговор С. й предложила да я снабди с фалшива диплома за медицинска сестра, но Г.а отказала, тъй като тя самата имала такава оригинална диплома. Малко по-късно С. й предложила да правят заедно бизнес, като за целта й обяснила, че нейната ***** М.Ч. като ***** в „*****“ може да й отпусне безлихвен кредит в размер на 10 000 лв., като след получаването на сумата С. и Г.а щели да я използват както намерят за добре. Г.а отказала да участва в подобна схема и от този момент С. й се разсърдила, като започнала да й се обажда и да я тормози.

На 23.03.2016 г. С. подава жалба до ОД на МВР – Хасково (л. 107, том 3 ДП), в която посочва, че И. Г.а и Д. Г. тормозели ***** й М.Ч. в К., обаждали се и на нея самата, притеснявали я, заплашвали я (без да посочва как точно). Отново се посочва, че Д. Г. участвал в незаконна търговия с фалшиви дипломи за медицински сестри, като се описва случая със свидетелката Н.П.. Споменава се и за това, че Г. се снабдил незаконно с личните данни на С. и нейната ***** от ЕСГРАОН – Свиленград.

С. подава и жалба вх. № 2255 от 06.04.2016 г. до Национална следствена служба, в която е посочено, че се подава „против Д. Д. Г.“. Отново се твърди, че Д. Г. се занимава с изготвяне на фалшиви дипломи за медицински сестри и конкретно предлагал такава диплома на свидетелката Н.П. за сумата от 3000 евро. Повторени са твърденията, че Г. се е снабдил с нейните лични данни и тези на ***** й (л. 120 – 124, том 4 ДП). Навеждат се твърдения, че Д. Г. и ***** му системно тормозели С. по различни начини. По тази жалба е възложена проверка на Дирекция „Вътрешна сигурност“ с постановление от 09.05.2016 г. Проверката е завършила с постановление от 10.09.2016 г. за отказ да се образува досъдебно

производство, тъй като не са установени данни за извършено престъпление както от страна на Д. Г., така и от страна на ***** му И. Г.а (л. 98 – 102, том 4 ДП).

На 08.08.2016 г. С. е привлечена като обвиняема за това, че на 20.03.2015 г. в град С. пред надлежен орган на властта – прокурор в Районна прокуратура – Свиленград, набедила Д. Д. Г. в престъпление по чл. 308, ал. 2 вр. ал. 1 НК и престъпление по чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 НК, като знаела, че е невинен. В проведения разпит след привличането си като обвиняема тя посочва, че не познавала лично Д. Г., а само била контактувала по телефона с него. През месец януари 2015 г. той ѝ се обадил и я предупредил, че ще я намери и ще я осъди. След този разговор С. започнала да се страхува за живота си и при първото си посещения в Б. тя подала жалбата до РП – Свиленград. По-късно Г. отново ѝ се обаждал, като на два – три пъти по телефона ѝ отправил заплахи – че ще я „унищожи“, ще я намери в Г. и „ще ѝ тегли куршума“ (л. 80, том 1 ДП). Насрочена е дата за провеждане на очна ставка между С. и Г. за проверка на твърденията и на двамата, обвиняемата е редовно призована, но не се явява на посочената дата, което налага спиране на наказателното производство (л. 94, том 1 ДП). Очна ставка е проведена на 05.10.2016 г. На двамата са зададени въпроси, като С. посочва, че не познава лично Г., но го видяла как изглежда физически през 2010 г. на граничен пункт до село Д., когато тя придружавала своята приятелка Н.П., която трябвало да получи „нещо“ от Г.. По отношение на заплахите С. заявява, че получила обаждане през месец декември 2014 г. около 18.00 часа от личен номер с ***** сим – карта и Г. я заплашил, че ще ѝ се „случи нещо лошо“, където и да се намира. Не запомнила телефонния номер на Г.. През 2015 г. получила второ телефонно обаждане от Г., който отново я заплашил с убийство. От своя страна, Г. заявява категорично, че никога не е виждал и не се познава със С. и никога не е поддържал каквито и да е отношения с нея. Твърди, че никога не се е обаждал по телефон на С. и не е отправял заплахи.

На същата дата, на която е проведена очна ставка между С. и Г. (05.10.2016 г.), е проведен и разпит на свидетелката Н.П.. В същия тя заявява, че познава както С., така и И. Г.а от времето, когато трите работили в Г.. В този разпит П. за първи път споменава, че е чула по телефона как Д. Г. заплашва С., че ще я убие, където и да я намери. При описание на обстоятелствата П. твърди, че разговорът бил проведен около един – два месеца преди разпита (т.е. приблизително около месец август – септември 2016 г.). Свидетелката се намирала в квартирата на С. в Г., когато Г. ѝ се обадил по телефона и докато обвиняемата говорела с него, П. възприела как Г. отправил заплахата за убийство. П. изказва мнение, че причината се кореняла във влошените отношения между И. Г.а и С..

По отношение на взаимните твърдения на С. и И. Г.а за липсата или наличието на дипломи за медицинска сестра по досъдебното производство са изискани материалите по преписка вх. № 2242/2016 г. на РУ – Хасково, завършила с отказ да се образува досъдебно производство от 16.01.2017 г. (л. 177, том 3 ДП). В тези материали са представени следните документи за завършена степен на образование: диплома К № ***** за завършено средно специално образование на С. С. „икономист – счетоводител“; диплома № ***** от 30.09.1988 г. за висше образование на С. С. по специалност „Предучилищна педагогика“; свидетелство за професионална подготовка № ***** от 14.01.1997 г. на С. С. за квалификация „фризьор – бръснар“; диплома № **** от 09.02.1974 г. на И. Т. (Г.а) за завършено средно медицинско образование специалност – акушерка; нотариално заверено копие от диплома № ***** от 27.06.1996 г., с която се потвърждава преквалификацията на И. Г.а за придобито полувисше медицинско образование по квалификация – акушерка.

Проведена е очна ставка между свидетелката Н.П. и обвиняемата С. на 18.12.2017 г. (л. 28, том 5 ДП). П. посочва, че присъствала на многобройни разговори между С. и Г., когато последният се обаждал по телефона. Тя разбирала, че се обажда Г., тъй като С.

винаги го пускала на високоговорител и се обръщала към него с „Д.е“. Г. постоянно заплашвал С. със затвор, че някой ден ще се срещнат, бил ***** ***** , имал карта от Интерпол и можел да работи като ***** в Г.. След това П. заявява, че лично е възприела как по време на един телефонен разговор „преди две-три години“, когато била в А. заедно със С., възприела как Г. заплашва обвиняемата по телефона с убийство, като казал „Ще те убия“, при което П. не се стърпяла и извикала отстрани в слушалката „Ти си убиец! В кръвта ти тече кръв на убиец!“. Тази реплика била казана в момента, в който телефона бил включен на високоговорител. След всеки разговор с Г., включително и описания по-горе, С. се чувствала притеснена, изплашена и депресирана. На самата П. Г. също отправял закани, като й казвал „Внимавай, М.С. е ***** в С. и ми е *****, няма да повярват на теб, ще повярват на мен като *****“. По време на същата очна ставка С. потвърждава всичко казано от П., отново излага твърденията си за отправени заплахи, които е излагала и преди това в своите разпити и жалби. Отбелязва, че не може да посочи точно колко пъти е получавала обаждания и заплахи от страна на И. Г.а и Д. Г., не можела да посочи конкретни дати, но това „продължавало от 2014 г. до настоящия момент“. Добавя, че на 01.12.2015 г. И. Г.а посетила дома на В. П. и Г.П., роднини на обвиняемата в село К., Хасковска област, като задавала въпроси и разпитвала колко деца имала С., колко внуци, къде е работила и т.н.

На 03.05.2018 г. е проведена очна ставка между Н.П. и Д. Г.. Установява се, че двамата се познават бегло от 2007 г. и последно се видели лично през 2010 – 2011 г. Във връзка с изявлението на П. в проведената на 18.12.2017 г. очна ставка за заплахи по телефона, разследващият орган отправя въпрос за даване на повече подробности и П. отговаря, че станала свидетел на разговора по време на кафе, преди обяд, около 10:30 или 11:00 часа. На кафето присъствали П., С. и други жени. Намирали се в центъра на А. в едно кафене. Тогава Д. Г. се обадил на С., като свидетелката разбрала, че това е той, защото номерът му се изписал на дисплея на телефона. С. включила телефона на високоговорител и всички присъстващи (?) възприели следните думи на Г.: „С., внимавай, където и да те намеря, ще те убия! Няма никой да разбере! Аз съм *****“. П. не можела да посочи имената на останалите жени, присъствали на разговора, тъй като не ги познавала лично, те били приятелки на С.. Не може да си спомни и името на заведението. Според обясненията на П., разговорът се провел октомври – ноември 2016 г. Г. звънял лично и на П. със заплахи, но тя имала телефонния му номер на стария си телефон, към момента на очната ставка вече била с нов телефон и не можела да си спомни номера му. Във връзка с отбелязването в процесната жалба на С., че на 15.02.2015 г. Г. се обадил по телефона на свидетелката и отправил заплаха, че ще застреля и ще убие С., П. отговаря неопределено, че е имало няколко такива обаждания, но не може да каже точно „кога се е случило това като дата, месец и година“. Във връзка с твърденията за търговия с фалшиви дипломи за медицински сестри П. поддържа, че имала уговорка с И. Г.а да я снабди с такава диплома, а самият Д. Г. се срещнал лично с нея и й дал документа. Заедно с него имало и ксерокопие. Когато П. разбрала, че дипломата е фалшива, тогава я скъсала, но запазила ксерокопието. От своя страна, по време на очната ставка Д. Г. поддържа тезата си, че никога не се е обаждал на С., не се познава лично с нея, не е отправял заплахи, а в резултата на подадените от нея жалби е имало няколко проверки срещу него, които са му създали проблеми в работата и главоболия, като всяка една от проверките е завършила с констатации, че липсват каквито и да било данни за извършени от него нарушения или противоправни действия. Уточнява, че единственото обаждане, което е имал към П. е на 16.02.2015 г. в 15:45 часа и повод за същото било получаването на втората жалба от С., в която фигурира снимка на П. и нейните лични данни. Оттам Г. направил предположение, че П. и С. се познават, взел от ***** си телефона на П. и й се обадил, за да я попита какво става и какво се случва, за какво е цялата тази история. По време на разговора, който продължил около 2 минути, П. започнала да обвинява *****-та на Г., че е виновна за цялата история, при което Г. я прекъснал с думите, че за твърденията в тази жалба ще предяви паричен иск срещу С. и ще потърси от нея

съдебна отговорност за клевета, след което затворил. Според Г. източникът на всички тези взаимоотношения се корени във факта, че на един по-ранен етап, по време на престоя в А. на ***** му, С. и П. между трите първоначално възниква познанство, но впоследствие се поражда някакъв интерес и съперничество между тях за по-добро заплащане в клиники и частни болници, където да се грижат за болни хора. Тъй като неговата ***** има завършено полувисше медицинско образование и оригинална диплома, издадена в Б., работодателите предпочитали нея и тя имала предимство пред С. и П.. Във връзка с твърденията за фалшиви медицински дипломи Г. отрича по какъвто и начин да е участвал в подобна дейност, посочва, че никога не е давал обещания на П. да я снабди с фалшива диплома и не знае за какво става дума. Допълва, че по повод на нейните твърдения е образувано отделно досъдебно производство за документно престъпление и представеното копие на диплома всъщност не е издадено на името на Н.П., а на името на трето лице Ю. П. от ***** университет през 1993 г. Именно това ксерокопие е представила свидетелката пред разследващите органи в нейната жалба до тях, въз основа на която било образувано досъдебното производство.

В хода на досъдебното производство обвиняемата е изготвила нов сигнал, наименуван „заявление“ и депозиран с вх. № 94 – 1606 от 04.04.2017 г. в Министерството на образованието и науката, лично до министъра (л. 44, том 6 ДП). В сигнала С. отново излага своите твърдения, че И. Г.а нямала медицинско образование, че ползвала фалшива диплома, за да работи в Г., че се занимавала сама с издаването на други фалшиви дипломи съвместно със ***** си Д. Г.. Отделно от това вече се излага ново твърдение – че самият Д. Г. също имал неистинска диплома, която използвал, за да бъде назначен на работа. Така подадения сигнал е препратен от Министерството на образованието до РП – Свиленград, където е възложена проверка по случая и е образувана преписка вх. № 470/2017 г. Проверката е приключила с постановление за отказ да се образувано досъдебно производство от 29.08.2017 г. (л. 81, том 6 ДП), тъй като е установено, че документите за завършено образование на И. Г.а и Д. Г. са оригинални, отговарят на всички нормативни и образователни изисквания и няма данни за извършени престъпления в тази насока.

Образувано е ДП № 616/2016 г. по описа на РУП – Свиленград за разследване твърденията на С. относно търговия с фалшиви дипломи за медицински сестри, продавани на български граждани, които искат да работят в Република Г.. С. и Н.П. са разпитани като свидетели по това производство. В показанията си и двете посочват, че И. Г.а предложила да снабди Н.П. с фалшива диплома за медицинска сестра за сумата от 3000 евро. През 2010 г. С. и П. се срещнали с Д. Г. в село Д., г. селище близо до границата, и той дал на П. пакет документи, а тя му платила 500 евро и се разбрали да му плати още 2500 евро. П. взела документите, но тъй като не разбирала много за какво може да ѝ послужи, ги занесла в преводаческа фирма в град А., където ѝ обяснили, че това е диплома за висше медицинско образование, но неистинска и не можели да я заверят. Тогава П. унищожила документа, но преди това си направила копие от него, което запазила. Не била представяла документа нито в Министерство на образованието, нито в Министерство на външните работи в Б., а само го преснимала „ведно с апостила“ (?). В хода на производството е извършена графологична експертиза (л. 95 – 95, том 5 ДП), която е изследвала ръкописен текст и подпис върху копие на Диплома за полувисше образование, издадена на името на Н.П.. Като материал за сравнение са ползвани образци от подписа и почерка на Н.П., Д. Г., И. Г.а и С. С.. След проведено детайлно изследване вещото лице категорично е заявило, че ръкописният текст и подписа не са изпълнени от лицата Н.П., Д. Г. и И. Г.а, **но същите вероятно са изпълнени от С. С..** В хода на досъдебното производство е разпитана свидетелката Ц.Т., която също имала полувисше медицинско образование и се познавала с И. Г.а и С. С. от времето, когато работели заедно в Г. в периода 2009 г. – 2010 г. Т. си припомня, че по това време в Г. имало акция за разкриване на лица, работещи с фалшиви дипломи от Б. и А.. В тази връзка С.

веднъж ѝ предложила да я снабди с диплома, като имала хора, които да решат този проблем. Т. ѝ обяснила, че има оригинална диплома и ѝ предоставила копие от нея, С. я взела, но впоследствие така и не ѝ върнала копието. Дипломата на Т. също е изследвана с графологична експертиза, като отново са използвани образци от подписа и почерка на Н.П., Д. Г., И. Г.а и С. С.. В констативната част на експертизата вещото лице е приело, че обектът на експертизата е копие на ръкописен текст, който не е изпълнен от посочените лица, въпреки, че в заключителната част от експертизата е посочено, че текстът е изпълнен от посочените лица (вероятно в резултат на техническа грешка и изпускане на отрицателната частица „не“). Прието е, че подписът на „директор“ категорично не е изпълнен от Д. Г., а подписът под снимката „може“ и да е вариант на подписа на Ц.Т. (л. 106 – 107, том 6 ДП). С постановление от 11.07.2017 г. производството е спряно поради това, че извършителят на деянието не е установен. Към настоящия момент няма данни разследването да е приключило.

Разпитани се свидетелките Р.П. и Ш.В. (л. 52 – 55, том 7 ДП), за които е събрана информация, че са присъствали на телефонния разговор, който С. провела с Г. на кафене в центъра на А. и по време на който били отправени заплахите за убийство. П. си спомня, че С. е имала проблеми с И. Г.а, която дори я заплашвала, но не си спомня за заплахи от страна на Д. Г.. Ш.В. няма никакви спомени за отправянето на подобни заплахи и провеждането на подобен разговор.

Проведена е втора очна ставка между Н.П. и Д. Г. на 27.05.2019 г. (л. 57, том 7 ДП), по време на която отново са зададени въпроси за телефонния разговор, при който Г. отправил заплахи към С.. Този път П. не е толкова категорична и точна в описанието на обстоятелствата по разговора – не може да посочи точно кога е станало това, а по отношение на разменените реплики споменава, че Г. казал на С.: „Внимавай, аз съм *****“. П. разбирала всеки път, кога Г. се обажда, тъй като номерът му се изписвал, а С. оставяла телефона на масата и всички го слушали. Не може да уточни кои са останалите лица на масата в кафенето, присъствали на разговора.

Проведена е и очна ставка между обвиняемата С. и Г. на 27.05.2019 г. (л. 63, том 7 ДП). С. твърди, че лично не се познавала с Г., но „по физиономия съм го виждала“. Първоначално отношенията им били „никакви“, а след това „враждебни“. С. заявява, че имала записан телефона на Г., цитира първите четири цифри, а останалите не можела да си ги спомни. Относно индивидуализирането на Г. по телефона тя обяснява: „По телефона приемам обаждане от мъжки глас, **като не мога да кажа, кое е било лицето**. Много обаждания, много заплахи, това са вече пет години... Разговори през декември 2014 година, през януари 2015 г. съм получавала, телефонни разговори от мъж, **като не мога да кажа кое е било лицето**. Лицето, което ми звънеше по телефона се представяше, че е *****. Този мъж се е обаждал и на Н., а те се познават двамата и е казвал на Н., че с ***** му са като сестри и да си оттегли показанията. И от там аз мисля, че това е същия мъж, с. на И.. Този разговор със Н. и мъжа е бил декември 2014 г. Съдържанието на този разговор е било в смисъл: „Твоята приятелка да внимава, че ще я осъдя за осем години“. След това е имало последващ разговор между Н. и Д. Г., в който той казва, че ***** му ще си отива в Б., аз да не отида да открадна нещо от апартамента ѝ, защото ***** му щял да дойде, имал пистолет и щял да ме убие. Този разговор е бил януари 2015 г. От самата Н. ми е известно съдържанието на тези разговори“. На въпрос дали лично С. е провеждала разговори, тя отговаря: „Разговори директно с Г., предполагам, че той е бил, са били със съдържание – пита ме С. С.. Аз казвам да. След това ми казва: внимавай какви жалби и срещу кого пишеш. В тези разговори мъжът се представя като ***** *****“. Аз разбрах, че това е с. на И. Г.а, защото и той е ***** ***** и ***** му звъни по телефоните и крушата не пада по – далеч от дървото“. Обвиняемата твърди, че на 15.02.2015 г. е имало обаждане по телефона

от Г. към Н.П., по време на който също е имало отправяне на заплахи, тя знаела за този разговор, защото П. ѝ разказала за него веднага и тя силно се притеснила. Също така С. повтаря историята за търговия с фалшиви дипломи, как Н.П. се срещнала с Г. до село Д., за да ѝ предаде той изготвен фалшификат на диплома за медицинска сестра. Самата С. била малко по-настрани, когато П. взела дипломата от Г., но го видяла и познала, „защото го била виждала по физиономия преди това“. От своя страна, Г. поддържа тезата си, че никога не се е запознавал лично със С., няма никакви взаимоотношения с нея, никога не е разговарял с нея по телефона и не ѝ е отправял заплахи. Относно провеждането на разговор с Н.П. отново подчертава, че е имало такъв, който е приключил бързо и единствено е споменал, че ще търси съдебна отговорност от С. за написаните от нея жалби. Поддържа, че никога не е присъствал на описаната среща в село Д., на която уж бил предал на Н.П. фалшива диплома за медицинска сестра.

На същата дата, 27.05.2019 г., е проведена и втора очна ставка между обвиняемата и Н.П. (л. 71, том 7 ДП), но този път С. заявява, че не желае да отговаря на въпросите, тъй като на очната ставка присъствали поверениците на пострадалия – адв. З.Т. и адв. П.К.. С това очната ставка приключва.

За установяване дали Д. Г. и **** ми Д. Г. притежават огнестрелни оръжия (с оглед отправените закани към С.), са изискани справки от РУ – Свиленград. Същите гласят, че Д. Г. е собственик на пистолет марка „М.“, за който имал издадено разрешение за придобиване от 22.04.2004 г. Издадени са също така разрешения за съхранение и за носене на късо оръжие. За **** му няма данни да има регистрирани оръжия на негово име.

Във връзка с твърденията на С., че И. Г.а и Д. Г. били посетили работното място на ***** й М.Ч. и разпитвали за нея (което послужило като мотив за депозиране на процесните жалби), е възложено да се установят всички служители, които са работили в клона на ***** в град Х. през посочения период и да отговарят на въпросите: дали познават служител М.Ч. и дали имат спомен за лица с имена И. Г.а и Д. Г. да са посещавали този клон и да са задавали въпроси за нея. Снети са сведения от общо 17 служители, като всички дават отговор, че нямат спомен лица с имена И. Г.а и Д. Г. да са посещавали клона и да са питали за служителката М.Ч., а някои от тях дори не могат да си спомнят дали изобщо е имало такава служителка в банковия клон.

След изпълнение на съдебна поръчка са получени документи от Република Г., от които се установява, че С. е осъдена на 10 години затвор за грабеж по делото, образувано срещу нея по сигнал на И. Г.а, но присъдата не е окончателна и все още не е започнало изпълнението на наказанието (л. 57, том 8 ДП).

Подадена е молба за правна помощ, впоследствие производството е преобразувано като такова за издаване и изпълнение на Европейска заповед за разследване (л. 76, л. 92, том 8 ДП) с цел да се изиска от гръцките власти разрешение да бъдат получени справки от местните мобилни оператори за потвърждаване, респ. отхвърляне твърденията на С., че през 2014 и 2015 г. е провеждала разговори по телефона с Г., по време на които той е отправял заплахи. Г. съд е разгледал искането, но го е отхвърлил с решение от 12.12.2019 г. (л. 52 – 56, том 9 ДП).

В хода на досъдебното производство С. отново е подала поредна жалба вх. № 489700 – 3702 от 09.09.2019 г., адресирана до министъра на вътрешните работи. В нея обвиняемата отново излага твърдения, че тя лично и цялото ѝ семейство било тормозено от И. Г.а и от Д. Г.; двамата се били снабдили с нейните лични данни и тези на ***** й М.Ч.; излагат се и твърденията за търговия с фалшиви дипломи за медицински сестри; отделно се твърди, че И.

Г.а при посещение у една позната на С. ѝ откраднала дипломата за медицинско образование; И. Г.а и Д. Г. изпитвали „сатанинско“ и „сатистично“ удоволствие да вредят на хората; Д. Г. бил „злобен и отмъстителен“ и т.н. (л. 152 – 160, том 9 ДП). Препис от тази жалба е представен от Д. Г. на 19.05.2020 г. при предявяване на разследването по реда на чл. 226 НПК. След това не са извършвани други процесуално – следствени действия и на 27.05.2020 г. делото е изпратено от разследващия орган с мнение за прекратяване на наказателното производство, а на 06.07.2020 г. е произнесено и процесното постановление, което е предмет на обжалване в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка по ДП, настоящият съдебен състав намира от **правна страна**, че протестираното определение следва да бъде **отменено**. Изложените в него съображения не се споделят от въззивната инстанция. Основният акцент в обжалваното определение касае липсата на субективна страна на деянието, извършено от С., като в тази насока първоинстанционният съд е възпроизвел доводите на наблюдаващия прокурор в постановлението за прекратяване. Изводите за липса на субективна страна не се подкрепят от установената до този момент фактическа обстановка по делото, а освен това въззивната инстанция констатира, че следва да се извършат допълнителни действия по разследването, преди да се формира окончателно становище относно съставомерността на деянието и всички негови обективни и субективни признаци, включително и по въпроса за вината.

На първо място, заслужава да се отбележи, че разследването по досъдебното производство продължава вече пет години, но още в неговата начална фаза е пропуснато да бъдат извършени редица процесуално – следствени действия, които са можели да имат съществено значение за разкриване на обективната истина. Тези действия е трябвало да бъдат извършени своевременно и в кратки процесуални срокове, като към днешна дата вече окончателно е пропусната възможността за тяхното извършване и събирането на важни доказателства. Така, например, след като още в самото начало С. е заявила, че заплахата за убийство е отправена по телефона от Д. Г., логично е следвало да се изискат от мобилните оператори данни за проведена комуникация - входящи и изходящи разговори между С. и Г., респ. между Н.П. и Г. (доколкото едно от твърденията, което впрочем впоследствие не се подкрепя, се отнася до отправянето на заплахата в телефонен разговор между П. и Г.), на основание чл. 159а НПК. Подобна справка е изисквана обаче за ползваните от С. телефони и сим – карти, касаещи гръцки мобилни оператори, макар процесния период да не е докрай прецизиран и многократно да се променя в нейните обяснения и в свидетелските показания на П., като варира от едно обаждане на точно определена дата 15.02.2015 г. и стига до поредица от многобройни обаждания в рамките на две – три години. Но ако изискването на подобна справка е било невъзможно или силно затруднено поради причини от процесуален характер по повод на международното сътрудничество между българските и гръцките съдебни органи, то не са съществували никакви пречки да бъде изисквана такава информация за ползваната сим-карта от Д. Г. от български мобилни оператори. Евентуалното изискване на тази справка е можело да касае **изходящите** обаждания на Г. в посочения процесен период. Така, макар и не с абсолютна категоричност, но все пак с много голяма степен на достоверност са щели да бъдат установени обстоятелства относно твърдяната телефонна комуникация между посочените лица.

Следва да се отбележи, че в началните етапи на разследването е отделено минимално внимание за твърденията на С., касаещи участието на Г. в дейност по изготвяне и търговия с фалшиви дипломи за завършено медицинско образование. И при предходните произнасяния на ОС-Хасково - постановените определения по ВЧНД № 690/2017 г. и ВЧНД № 621/2018 г. по описа на Окръжен съд – Хасково, очните ставки между С. и П., между С. и Г. и между П. и Г. е следвало да се проведат в максимално кратки срокове веднага след привличането на

обвиняемата. Фокусът основно е бил върху заплахата за убийство и върху личните взаимоотношения между И. Г.а и С. С., но почти не е отделено внимание върху изясняване на личните взаимоотношения между С. и Д. Г., още повече, че последният през цялото време е твърдял, че не познава лично и не е контактувал с обвиняемата. Това е било логично предвид факта, че твърденията на С. са обособени в две групи – 1. твърдения за отправена заплаха за убийство и физическа саморазправа и 2. твърдения за документно престъпление, изразяващо се в изготвяне на фалшиви дипломи за медицинско образование. Следователно, в обхвата на набедяването влизат твърденията за две отделни незаконни и противоправни действия, които според С. били извършвани от Д. Г.. По този начин се очертава и предмета на доказването по чл. 102 НПК. Едва на един по-късен етап са извършени процесуално – следствени действия, касаещи твърденията за документно престъпление, а отделно от това е образувано и досъдебно производство № 616/2016 г. Въпреки това, обаче, въпроса дали Д. Г. е лично причастен към т.нар. „търговия с фалшиви дипломи“, касае предпоставките за наказателната отговорност на С. по настоящото производство. Преди образуването на ДП № 616/2016 г. по отношение на тази втора група твърдения не са извършени почти никакви действия по разследването. В обобщение, по този начин всъщност не е постигнато всестранно и пълно разследване на обстоятелствата по случая и процесуалният момент за установяването на някои от тях вече е пропуснат. Отправянето на съдебна поръчка до гръцките власти за изискване на информация от гръцките мобилни оператори едва през 2019 г., т.е. почти 4 години и половина след образуване на досъдебното производство, е крайно закъсняло и логично е получило закономерен отказ, макар и на формално основание. Необяснимото забавяне на всички гореописани действия по разследването е довело до нарушаване на последователността в тяхното извършване и удължаване на сроковете за разследване, които не са характерни за подобен вид деяния в контекста на общо утвърдената практика с оглед на тяхната типична фактическа и правна сложност.

На следващо място, във връзка със субективната страна на деянието настоящият съдебен състав констатира, че разследващите органи изцяло са пренебрегнали материалите по процесуално – следствените действия, извършени по ДП № 616/2016 г. по описа на РУ – Свиленград. Между двете производства съществува пряка връзка, тъй като цитираното досъдебно производство е образувано по повод твърденията на Н.П., че е получила фалшива диплома от Д. Г., а именно това е отбелязано и в подадените от С. жалби срещу Г., както вече се посочи по-горе. От съществено значение е отбелязването в назначената по ДП № 616/2016 г. графологична експертиза (л. 95 – 102, том 6 ДП), която е изследвала ръкописен текст и подпис върху копие на диплома за полувисше образование, издадена на името на Н.П.. Като материал за сравнение са ползвани образци от подписа и почерка на Н.П., Д. Г., И. Г.а и С. С.. Вещото лице категорично е заявило, че ръкописният текст и подписа не са изпълнени от лицата Н.П., Д. Г. и И. Г.а, **но същите вероятно са изпълнени от С. С.** Тази констатация на вещото лице изцяло е пренебрегната, без да бъде взета под внимание от наблюдаващия прокурор по настоящото производство. Установяването на обстоятелството, дали дипломата е вероятно изготвена от С. пряко рефлектира върху съставомерността на набедяването по чл. 286 НК, защото отговорът на този въпрос, от една страна, ще докаже дали твърденията на С. и на П. за фалшифициране на дипломи от Г. са верни, а от друга страна, има пряко значение и за субективната страна на деянието, тъй като ако С. е участвала в изготвянето на въпросната диплома и в същото време твърди, че друго лице е извършило това действие, тогава е налице знание и умишъл за набеждаване. Това налага на самостоятелно основание **по настоящото досъдебно производство** да бъде назначена съдебно – графологична експертиза със същите задачи, като обект на изследване отново следва да бъде представената от Н.П. диплома за полувисше образование серия ***** , копия от която следва да бъде представена за нуждите на настоящото разследване. Като материали за сравнение отново следва да бъдат изискани образци от подписа и почерка на С. С., Н.П., Д. Г. и И. Г.а. Ако е необходимо, следва да се съберат и допълнителни образци.

Задачите към вещото лице следва да се формулират в насока да се даде отговор дали някое от горепосочените лица е причастно или не към изготвянето на представения документ и ако да - каква е степента на вероятност да е изготвено от някое от тях.

На следващо място, наблюдаващият прокурор не е коментирал в прекратителното постановление редица противоречия, неясноти и неточности в обясненията на С. и показанията на П., които касаят ключови за съставомерността на деянието въпроси. Разследващият орган, от своя страна, също не ги е преодолял с извършените от него процесуално – следствени действия. Противоречия се установяват относно начина, мястото, времето и обстоятелствата, при които заплахата за убийство е отправена, както и относно точното съдържание на отправените думи и изрази, според твърденията на С.:

-в първата си жалба вх. № 682 от 20.03.2015 г., подадена до РП – Свиленград, С. твърди, че на 15.02.2015 г. Д. Г. се е обадил по телефона на свидетелката Н.П. и ѝ казал, че ще застреля обвиняемата. От друга страна, в разпита, проведен на 08.08.2016 г. веднага след привличането ѝ като обвиняема, С. заявява, че заплахата не е отправена в телефонен разговор на Д. Г. с Н.П., а в телефонен разговор, проведен между нея самата и Г.. Освен това вече става дума не за една заплаха, а за заплахи „два – три пъти по телефона“. Докато в жалбата си посочва конкретна дата (15.02.2015 г.), в разпита си С. вече твърди, че е получавал обаждания със заплахи още от месец декември 2014 г. В очна ставка от 18.12.2017 г. С. заявява, че не може да посочи колко обаждания и заплахи е получила и не може да посочи конкретни дати, но това продължавало от 2014 г. до настоящия момент (т.е. до 2017 г.). В очна ставка от 27.05.2019 г. обясненията на С. са непоследователни и им липсва предишната конкретика – докато преди е сигурна, че е получила обаждане от Д. Г., сега вече тя започва да твърди, че не може каже със сигурност кое е било лицето, което ѝ се е обадило. Нещо повече, относно съдържанието на разговорите С. споменава, че Г. само е посочил, че **** му има пистолет и щял да я убие, а не че лично той (с със свои действия) ще я убие или по някакъв начин ще застраши живота ѝ.

Противоречия се установяват относно обстоятелствата, при които П. е станала свидетел на отправената заплаха, мястото и времето на отправяне на заплахата, както и относно съдържанието на думите, казани от Г.:

-в разпит от 05.10.2016 г. Н.П. твърди, че е станала свидетел на телефонен разговор между С. и Г. с отправена заплаха, но посочва, че разговорът се провел в квартирата на С. около един – два месеца преди разпита, т.е. приблизително около месец август – септември 2016 г. В очна ставка от 18.12.2017 г. П. твърди, че заплахата е отправена по телефона, но разговорът не е проведен в квартирата на С., а на кафене в центъра на А. в присъствието и на други лица. Същото изявление от страна на П. е изложено и в очната ставка от 03.05.2018 г., но по отношение на първоначалното твърдение, че тя е получила телефонно обаждане от Д. Г. със заплаха за живота по адрес на С., се констатира уклончив и неясен отговор – П. вече не може да каже колко такива обаждания е имало и кога се са случили, като изобщо не споменава датата 15.02.2015 г. В очната ставка от 27.05.2019 г. показанията на П. вече стават съвсем неясни и колебливи – не може да посочи точно кога е проведен разговора между Д. Г. и С., по време на който е отправена заплахата, и дори по отношение на разменените реплики единствено споменава, че Г. казал на С.: „Внимавай, аз съм *****“, като това изявление изобщо не съдържа очевидна заплаха за живота или здравето на обвиняемата.

Тъй като Н.П. се явява основен свидетел, който подкрепя тезата на обвиняемата С., то следва да се извърши преразпит на П. за окончателното отстраняване на описаните по-горе неясноти и противоречия, като ѝ се зададат конкретни въпроси относно

обстоятелствата, мястото и времето на отправяне на заплахите срещу С. – на кое място, кога (в кой момент и на коя дата), в присъствието на кои лица, точното съдържание на казаните думи, от кого са казани, доколко е сигурна, че са изречени именно от Д. Г.. Свидетелката Н.П. на няколко пъти променя отделни детайли в показанията си, които обаче са съществени за настоящото разследване. Честата смяна на показания, при това безпричинно и особено когато води до различни изводи с различно съдържание, не винаги се дължи на лоша памет или на затруднения във възпроизвеждането на обстоятелствата, а понякога може да бъде косвена индиция за лъжесвидетелстване. Не без значение за описания проблем в показанията на П. може да бъде и обстоятелството, че по време на очната ставка от 27.05.2019 г. от страна на повереника на Д. Г. е направено възражение, че адв. Е.М. като защитник на С. се намесва и подсказва отговорите на свидетелката Н.П. – намеса, която е абсолютно необяснима и недопустима, а ако се приеме, че разпитваният свидетел добросъвестно и спокойно излага своите лични впечатления относно възприетите от него факти е и ненужна. Следва да се отбележи, че са налице индиции за влошените междуличностни отношения между св. П. и И. Г.а, както и поводът за това, което също би могло да даде обяснение за честата промяна в показанията на същата.

По делото е представен превод на документ от гръцки език – „диплома на висша форма серия А – 88 / *****“ за признаване на обучение за медицинска сестра на С. С. (л. 53, том 1 ДП). Очевидно, оригиналният документ не е диплома, а представлява справка – извлечение във връзка с друг предхождащ документ. В хода на производството неколkokратно е повдиган въпроса за конфликта между И. Г.а и С. С. коя от тях има диплома за медицинска сестра и коя от тях има право да практикува в Г.. В заключителното си мнение от 27.05.2020 г. (л. 169, том 9 ДП) разследващият орган единствено се е задоволил да направи извод, че тъй като процесният документ бил представен от И. Г.а, а касаел С. „...буди недоумение поради каква причина, по какъв повод и как същият се е намирал у св. Г.а“, без обаче да си зададе другия въпрос – а дали в действителност представеният документ отразява вярно изложените в него обстоятелства, т.е. С. С. има ли завършено образование за медицинска сестра или не, тъй като именно във връзка с работата на Г.а и С. в различни лечебни заведения в Г. е започнал конфликта и се е създадо междуличностно напрежение. Разследващият орган не е изложил съображения дали този конфликт и това напрежение са се отразили в мотивите и подбудите на обвиняемата за подаването на жалбите, което е относимо именно към субективната страна на деянието. Налице е осъждане на С. от гръцки съд, което се дължи на подадени сигнали от Г.а, което не изключва вероятността за наличие на конкретен мотив за действията на обвиняемата. В тази връзка следва да се изиска от обвиняемата да представи дипломата, с която ѝ е признато „обучението като медицинска сестра“ във ВМИ-Х., а при необходимост да се извърши и официална справка, дали в действителност С. С. има завършено такова образование. В приложените документи по преписка вх. № 2242/2016 година по описа на РУ-Хасково, изискана по настоящото ДП, се съдържат дипломи, издадени на името на С. С.. Една от тях ес № ***** от 30.09.1988 г. за висше образование по специалност „предучилищна педагогика“. В преведения от гръцки език документ е посочено, че С. е преминала обучение във ВМИ – Хасково и с решение на Държавна изпитна комисия от септември 1988 г. е завършила обучението си за медицинска сестра. Посочените две дипломи и годината на завършване поставя редица въпроси, които следва да бъдат изчистени. Служебно известен на съда факт е, че в град Х. съществува от 1950 г. учебно заведение за подготовка на медицински сестри, като през годините многократно е променяно наименованието му. В периода от 1983 г. – 1990 г. (когато е завършила С.) то е известно като Институт за подготовка на здравни кадри със средно специално образование с УПК. Към настоящия момент в резултат на реорганизация и вливане учебното заведение е с наименование „Медицински колеж – Филиал Х.“ и представлява образователна единица към ***** университет – С.З., който е и негов правоприемник. За намирането на отговор на

поставените въпроси е достатъчно да се изиска информация и препис от решенията на Държавната изпитна комисия от 1988 г., за да се установи дали наистина С. е положила изпит и е завършила образованието си там. За целта информацията следва да бъде изисквана от Ректорат на *****я университет – С.З., Учебен отдел с посочване на трите имена на обвиняемата и цитиране на приложенияте към досъдебното производство документи. В случай, че в архива на Учебен отдел при Ректората на ТУ – С.З. се съхраняват решенията на държавните изпитни комисии, да се изиска препис от тях.

Въпросът за виновното отношение на дееца към извършеното от него следва повторно да бъде дискутиран, едва след като бъдат извършени указанията по – горе допълнителни процесуално следствени действия. При необходимост и по преценка на наблюдаващия прокурор могат, а и следва да се извършат и други действия по разследването, с които да се отстранят констатираните неясноти и противоречия. Постоянното акцентиране върху липсата на субективна страна на деянието не държи сметка за всички останали съставомерни признаци на престъпния състав по чл. 286 НК, за които и към настоящия момент има събрани немалко доказателства. С изпълнението на дадените указания в настоящото определение доказателствената съвкупност ще бъде попълнена по начин, който да позволи на разследващите органи и на наблюдаващия прокурор да формират своите окончателни изводи по въпросите за авторството на деянието и вината.

С оглед на гореизложеното, частната жалба следва да бъде уважена, а обжалваното определение – отменено и делото върнато на прокуратурата за доразследване.

Мотивиран така, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 254/24.07.2020 г., постановено по ч.н.д. № 384/2020 г. по описа на Районен съд – Свиленград, вместо което постановява:

ОТМЕНЯ постановление от 06.07.2020 г. на прокурор при Районна прокуратура – Хасково за прекратяване на наказателното производство по ДП № 12/2017 г. по описа на ОСлО при Окръжна прокуратура – Хасково, водено срещу С. С. С. за престъпление по чл. 286, ал. 1 НК.

ВРЪЩА делото на Районна прокуратура – Свиленград за изпълнение на дадените в настоящото определение указания.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____